

Puhelinkyltityriä

— Halloo ja päivää!

— Jaa, ettäkö ei kuulu. Kyllä minä kuulen. Niin ettäkö sanoin? Tulin sanoneeksi, että päivää, hyvää päivää.

— Niin, päivää, PÄIVÄÄ. Mitä, iltako nyt jo onkin — olkoon minun puolesta. Makuasia. Sanoinpahan vain jotain sanoakseni...

— On, on minulla asiakin, enhän minä vain päivää sanoakseni sinne jumalanseläntaakse... Ettäkö mitä? kyllä, kyllä minä sanoin, että Jumala, Jumalan selän taakse kun soittaa. Rouva hyvä, kuuletteko te? Niin, minä sitä, että en minä pilk... Ette ole rouva, mitä? Anteeksi vain, neiti!

— Halloo, halloo, nei... ette olekaan neiti. Herraparakkoon, kymmenen lasta, ettekä ole neiti, tarkoitan, ette ole rouva... joo-joo, mutta mistä minä saatoin tietää, että teillä on kymmenen lasta... Herran lahja ne ovat, tietysti, tietysti, rouva... Anteeksi, anteeksi vielä kerran, mutta kun nyt tietäisi, mikä te olette?

Kuuluuko? Ja että siinä menee päivä kerrallaan. Niinpä tietysti. Minä sitä vain, että kun tietäisi mikä te oikein olette ja missä... Emäntä, oikia EMÄNTÄ! Päivää tarkoitan, että piti-hän sen arvata, niin, kun minä vain kysyn, että onko Puutteenperän Suutarinkylän Myllylässä. Pyl... en minä mistään Pyllylästä puhunut, vaan Myllylästä, mylly niinkuin mylly, MYLLY ja lä, Mylly... Matti-Matti — ehei, emäntä, enhän minä Mattia enkä Yrjöäkään, Villeä minä, vanhaa sotakaveria, halloo, Villeä, vee niinkuin, tuota-tuota Ville, tarkoitan Vihtori... halloo-halloo, ei pidä hermostua, kyllä minä kuulen, sitä teidän Villeä minä, en minä Vihtoria tunnekaan. Mitä, mitä te sanotte, että vainaja ei pääse puhelimeen. VAINAJA! Onko se niin huonona jo, tarkoitan, mitä te tarkoittatte, että vainaja, sanotteko Ville-vainaa... mitä, viisi vuotta...

Kuten lukija hyvin arvaa, minulle tuli hiki, pyyhin otsani paidanhihaan, pudotin puhelintuolin ja poimin sen päästäni kolhien paperikorista ja parkaisin sinne viimeisen valttini: "Mutta kyllä se Ville-vainaa, tarkoitan tietysti, se teijän Ville on tässä puhelintuolissa, Ville Mylly, kuuluuko...?"

Ei kuulunut mitään.

Tuijotin puhelintuolissa Mylly, Villeä ja minusta tuntui, että olin puhunut rajan toiselle puolelle. Kuulokkeesta tuli selvästi kalman haju.

Tarkastin tuolissa. Se oli painettu painettu — tietystihän se oli painettu, mutta milloin ja missä, sitä en kyllä puolen tunnin hakemisella löytänyt mistään, vaikka tietäkseni painotuotteessa pitää näkyä, missä ja milloin se on painettu. Tässä ei näkynyt, mutta Mylly, Ville, maanvilj., lautamies näkyi. Kuollut viisi vuotta sitten jättäen jälkeensä emännän ja kymmenen eri-ikäistä lasta sekä nimen puhelintuolissa. Hain uudelleen, mutta painovuotta löytämättä. Sensijaan muistin ja tiesin, että tuolissa oli ikää korkeintaan runsas vuosi.

Ei tämä suinkaan ollut ensimmäinen tapaus. Olen minä ennenkin ja nimenomaan puhelintuolissa mukana soittanut vainajille, tarkoitan: vainajien leskille, rouville, emännille, neidoille... Tarkoitan, että en tarkoita, että leskineiti, mutta leski kuin leski. Ikävää. Ei pitäisi luottaa painettuun sanaan, mutta kun Suomen kansa on niin hullua, että usko. Sanomalehtiäkin usko, varsinkin jos se on samaa puolta. On ikävä soittaa vainajalle, josta ei enää ole kuin luut jäljellä ja muisto puhelintuolissa, josta sitä ilmeisestikään mikään ei saa pois. Olen kyllä yrittänyt, minä ainakin. Olen kirjoittanut jopa yleisöosastoonkin, mutta ei auta. Eivät lue yleisöosastoja. Ehkä Niemelä täällä Oulussa lukee ja Marjamaa ja Kotka, mutta Puutteenperällä ei lueta tai sitten kunniotetaan vainajaa niin kovasti, että ei raskita poistaa nimeä, kun ei hautakiveäkään vielä ole. Mutta kokisipa itse, miltä tuntuisi. Soittaisipa Puutteenperän emäntä minulle ja kuulisi, että minä olen vainaa, niin... siinä sitä sitten oltaisiin... Siinäkö?

Tämä on sekava juttu, tämä helinasia nimittäin.

(Jatk siv 4)

(Jatk. siv. 1)

Kun minä haluan soittaa rautatieasemalle, minun ensin pitää mieltä, olenko minä Helsingissä, Kemissä, Rovaniemellä vai koto Oulussa. Kysyn tietysti varmuuden vuoksi joltakin, missä olen. Kysyn portierilta. Jos ei portieria eli tampoimikkoo, olen ilmeisesti kotona Oulussa. Silloin tiedän, että Oulussa pitää soittaa Rautatielle. Olen aivan varma, että Torniossa piti soittaa Valtionrautatiet. Olen harjoitellut kymmeniä vuosia. Haen Oulusta, puhelintuolista, Rautatietä, mutta löydän vain rautakauppoja. Haen uudelleen, koska minusta tuntuu, että siinä täytyy olla ainakin tuo hakusana ja sitten lupaava: Katso Valtionrautatiet. Mutta siinä ei ole sitäkään, joten iloisenä (!) haen Valtionrautatiet ja soitan Ellulle. Ellulle, sanoin, enkä suinkaan hellulle.

On tietenkin mahdotonta, että tappiolla käyvä laitos, VR, kustantaisi Oulun puhelintuolissa ylimääräisen hakusanan RAUTATIET, ks. VALTIONRAUTATIET... Vaihde 12 345. Jos se kustantaisi, se kustantaisi korkeintaan nuo kaksi sanaa RAUTATIET-VALTIONRAUTATIET, mutta ei missään tapauksessa hakemisen vaivaa säästävää "Vaihde..." Mahdotonta. Ylimääräinen rivi maksaa 5 markkaa. Sillä tosin saa kaksi kokonaista riviä, mutta kuitenkin... Montinin kyllä kannattaa pistää jokaiseen aakkosen kohdalle hakusana, joka johtaa kuin simsalabim Montiniin. Sen lyhennys tosin on lyhyempi kuin VR. Eikö se olekin maailman lyhin lyhennys?

Muuten minulla ei ole mitään VR:ää vastaan, vaan aion taas uskoa henkeni sen armoille ja antaa kuljettaa rutumiini (vai pitäisikö tässä väärinkäsitysten välttämiseksi sanoa kehoni) minne haluaa, tarkoitan: minne lippuni oikeuttaa.

Otan suurliikkeen nimen, mutta tulen kuin tulenkin hakeneeksi oikein koko nimellä: Osuusliike... Löydän koko nimen ja siinä yst. kehotuksen katsoa "puhuttelunimen" kohdalta. Numeroa ei ole. Aavistan pahaa Löydän liikkeen oikealta paikaltaan aakkosista. Aavistukseni oli oikea. Sillä oli oma keskus, vaihde 10 000. Tuon puhelintuolinsa, keskuksensa, suurliike olisi saanut samaan hintaan yllä esiintyneen täydellisen nimensä kohdalle, mutta se ei sitä halunnut siihen, koska firman nimi teitysti jää paremmin ostajan mieleen, kun tämä joutuu hakemaan useammasta kohdasta.

Sitten tulee kiire, pitää sähköttää. Haen len.. len.. Lennätinkonttorin ja, katso, siinä lukee: katso Posti- ja Lennätinlaitos.

Ei muuta.

Haen Postin, Posti- ja Lennätinlaitoksen, jonka löydän Postion Eevan alapuolelta. Siinä on vaihde ja numero. Numeron, jota hain, olisi Lennätin saanut samaan hintaan sinne, missä se käski katsoa. Haen nyt, ihan pirhuuttani, hakusanaa Sähkösanomien vastaanotto, ja katso, siinä ei ole kehotusta katsoa, vaan aivan reilusti numero 021.

Riemastuneena soitan 021 ja sanon hyvää iltaa, mihin aina saan ysätvällisen hyvää iltaa. Tällä kerralla keskustelu kuitenkin loppuu lyhyeen, sillä olen purnatessani ehtinyt unohtaa, minne minun piti sähköttää, joten kysyn, mitä emännälle kuuluu.

Seuraa tauko. Kun hiljaisuutta on kestänyt muutamia sekunteja, jotka minusta tuntuvat minuuteilta, kuuluu räpsäys. Joku pani puhelimen kiinni. Minäkin suljen puhelimen. lasken kuulokkeen paikalleen hyvin, hyvin hiljaa.

Jännityksellä jään odottamaan, missä Oulun ja muun napapiirin seuraava puhelintuolito painetaan. Se on hyvä luetelo. Kun tämä jo on monta kertaa parempi kuin edellinen, niin kuinkahan hyvä onkaan seuraava, jota nyt rupeavat tekemään.